

FALAINK MÖGÖTT

Varga Virág

Legyünk ŐSZINTÉK!

Kuti Eszter

Varga Virág és Kuti Eszter

Falaink mögött

és

Legyünk őszinték!

- két romantikus regény tiniktől tiniknek

© Kuti Eszter, 2025. és Varga Virág, 2026.

Borítókép © Kuti Eszter, Varga Virág

ISBN: 978-615-6929-33-4

Kiadó: Pintér Zoltán

Szerkesztő: Pintérné Gépész Bettina

A kötet a Kis Alkotók Köre támogatásával jelenik meg.

Ajánló

Kuti Eszterrel és Varga Virággal a Kis Alkotók Köre irodalmi pályázatok során ismerkedtem meg, ahol eleinte versekkel és novellákkal neveztek, majd előléptek ezekkel a romantikus ifjúsági regényekkel, melyeket ebben a kötetben tart kezében az Olvasó.

A szerzők igen fiatalok, 15-16 éves koruk közt alkották műveiket. Ennek megfelelően igazán valóságos képet festenek a kamaszok érzésvilágáról, gondolkodásmódjáról, problémáiról és örömeiről. Eszter szereplői aprólékosan kidolgozott jellemmel bírnak, szinte életre kelnek, ahogy váltott szemszögből szemlélteti az eseményeket, gördülékeny, modern, egyben választékos stílusban előadva a történeteket. Virág kemény feladat elé állította önmagát, amikor tragikus balesetek feldolgozási mechanizmusát helyezte regénye középpontjába, miközben elgondolkodtató módon adja elő két különleges, egyben átlagos fiatal egymásra találását.

Bízom benne, hogy mindenkinek kellemes olvasói élményt hagy majd hátra ez a különleges kötet!

Pintérmé Gépész Bettina

*író, költő
irodalmi pályázat szervező
és édesanya*

Varga Virág
Falaink mögött

@ Varga Virág, 2026.

1. fejezet

Visszatérés Szigligetre

Nagyvázsony környékén jártunk, nagyjából az út felénél. Kinézve az autó ablakából, fénysebességgel haladtak el a fák és a házak, melyeket próbáltam követni a szememmel. Egy hétszemélyes kék Fordban ültünk, legelől a szüleim, középen a két nővérem, hátul pedig én. A mellettem lévő ülésen utazótáska és Boti, a yorki kutyánk feküdt a szállítóbokszba. Lilla mellett le volt húzva az ablak, a húzat belekapott a hajamba, csípte az arcomat. A rádióban ment a zene, de a beszűrődő szél zúgásától nem lehetett hallani belőle semmit sem.

- Mikor érünk oda? - kérdezte Nikol kedvtelenül.

- Még húsz perc - motyogta apa. Levettem a fél fülemről a fejhallgatóm.

- Nem akarunk inkább visszafordulni? - kérdeztem. Senki nem válaszolt, csak Lilla ingatta a fejét. Pár perc múlva apa hozzáfűzte:

- Rendbe kell tennünk a nyaralót. Már jó régóta nem jártunk ott.

Valóban nem jártunk ott egy ideje. Talán két éve láttam utoljára azt a kis házat. Hosszú percek után Lilla törte meg a csendet, mikor meglátta a kéklő Balatont és, mint egy gyerek, felkiáltott. Már egész közel voltunk Szigligethez. Boti nyugtalan lett, izgett-mozgott a bokszban és nyüszögött.

- Semmi baj, Boti! Nyugodj meg! - szóltam szelíden a kutyához.

- Szerintem ettől nem fog megnyugodni - mondta Nikol. A part melletti útról befordultunk egy kis utcába. Apa lelassított, majd a kocsit megállt.

- Itt vagyunk - biccentett anya. Kiszálltunk az autóból, ami ebben a kicsi utcában majdnem az egész utat elfoglalta. Kiengedtük Botit, aki most már felváltva ugatott és nyüszögött. A zöld kiskapuhoz léptem, ami nagyjából derékmagasságban volt nekem. A telken majdnem térdig érő fű fogadott minket.

- Azt hiszem, lesz dolgom - sóhajtozott apa. Lilla felajánlotta a segítségét, miután nehézkesen kinyitotta a kiskaput, ami többször is megakadt a fűben. Átszeltük a nagy gázt, feljutottunk a ház teraszára. Anya leborogatta a kerti székeken és az asztalon álló vizet. Boti, aki szinte elveszett a hosszú fűszálak között, megállt a lépcső előtt és nem jött tovább. Szólongattam, de megmakacsolta magát,

úgyhogy végül a kezembe vettem és behoztam. A háznak olyan illata volt, mint a régóta nem hordott ruháknak. Öreg, megfáradt illat. Szellőztetni kéne.

- Erre még emlékszem! - mondta Lilla és felmutatott egy virágos vázát. - Ezt majdnem ledobtam egy labdával, mikor öt voltam.

Bárhová néztem, mindenhol sugárzott a nosztalgia és régi emlékképek villantak be. A házikónak egy nappalija, egy nagyobb szobája és egy fürdője volt egy kicsi konyhával. A szobában két emeletes ágy állt, a nappaliban meg egy kihajtható kanapé. A tévé melletti vitrinhez léptem. Végignéztem a porcelánkészleten, a porosodó könyveken és egy-két festett képen. Nikol kizökkentett. Épp a kockatévét ütögette.

- Kapcsolj már be! - ütögette tovább. A kockatévé bekapcsolt, recsegő hangot adott ki és hangyázott a képernyő. Nikolett csatornát váltott.

- Nézd már! Ki akar Duna Tv-t nézni?

Boti elkezdte nyüstölni a szőnyeget, mintha csak a kertben akarna ásni egy gödröt. Úgy viselkedett, mint akit megszállt valamilyen idegen entitás.

- Mi baja a kutyának? Beteg? - kérdezte Nikol, miközben a tévécsatornát váltogatta. Nyilvánvalóan nem volt beteg. Ideges volt, ahogy én is. Csak én jobban el tudtam rejteni....

Első bejegyzés:

2023. július 17.

„Még sosem csináltam ilyet. Ez az első, hogy naplót írok. Csatáry Adél vagyok, 14. A pszichológus tanácsára kezdtem el ezt a fejezetet. Szerinte ha kiírom magamból az érzelmeket, könnyebb lesz feldolgozni. Jelenleg nem tudom, mit érzek. Most azt kellene leírnom, amit nem tudok kimondani. A papám itt hagyott minket kb egy hónapja. Autóbalesetben. A családi nyaralónkból jöttünk haza. Szigligetről. Egy autó belénk jött és minden egy pillanat alatt történt. Nem emlékszem sok mindenre, talán elájultam. Egyetlen jelenet maradt meg. Valami a fejemnek repült és rögtön a homlokomhoz kaptam. Mikor a kezemre néztem... piros volt. Minden piros volt. Az egyik nővérem és anyukám hangját hallottam. Olyan távolinak tűnt, mintha a víz alól jöttek volna. A kórházban néhány vizsgálat után azt

mondták, hogy nem lett maradandó károsodásom, kivéve egy esetleges heget a homlokomon. Viszont amikor kimentem a váróba, apa magába roskadva ült a széken, a térdén könyökölt és arcát a tenyerébe temette. A papa meghalt. Először el sem akartam hinni. Nikolett szenvedett súlyosabb sérüléseket, de már ő is magához tért. Mindenki túlélte, de a papa nem. Csak a papa nem. Miért? Ő miért nem élte túl?"

2. fejezet Betonkerítés

A fűnyíró hangjára eszméltem fel. Eljöttem a vitrin elől és leültem a kanapéra. Ölembe vettem Botit, akinek már egy kicsit sikerült lenyugodnia. Lilla próbálta oldani a feszültséget és a kialakult hűvös léggört:

- Kértek egy kis rágcsálnivalót? - nyújtotta felénk a csipszet. Nikol belenyúlt a zacskóba és egy egész marokkal kivett belőle.

- Tévészéshez pont jó - felelte, majd elkezdett ropogtatni. Sötétbarna hullámos haját próbálta a füle mögé tűrni, hogy rendesen lássa a tévét. Így előkerült hosszan lelógó, koponyás fülbevalója. Egy barna, vékony pántos felsőt viselt egy fekete pulcsival és egy fekete, bokája felett végződő lenge szoknyával. A lábát maga alá húzta és egy bordó színű párnát ölelt. Lilla fel-alá járkált a nappaliban és valamit - ki tudja, mit - az ujján számolgatott. Sötétzöld szemeivel maga elé bámult és látszott, hogy gondolkodik valamin. Világosszürke farmer volt rajta, aminek farzsebéből hirtelen előkapta a telefonját. Mikor ránézett a kijelzőre, felvonta a szemöldökét.

- Mi az? - kérdeztem.

- Semmi. Csak azt néztem, hány napom lesz felkészülni a történelem zh-mra.

Erre megrándította a vállát, majd leült a másik oldalra. A konyhából edénycsörömpölés hallatszott és friss leves illata áradt az egész kis házban.

Lilla biccentett egyet a fejével. Nem igazán akartam ránézni, ezért megbökött.

- Hé! - szólt mindkettőnkhez. - Tudom, hogy ez most egy kicsit nehéz, de nem menekülhetünk örökké.

Én és Nikol nem igazán értettük, mire gondol, de most már egyikünk sem a tévét bámulta.

- Mármint az, hogy megint itt vagyunk két év után a papa nyaralójában. A papa nélkül... Meg az emlékek, amik most feljönnek, tudjátok.

- Ezt most nem hanyagolhatnánk inkább? - vetette oda Nikol.

- De nem kerülgethetjük örökké!

- De én nem akarok erről beszélni! Ezen a ponton már ez a random focimeccs is jobb - mondta duzzogva és újból a kockatévét felé

fordult. A focimeccset híradó szakította félbe, ahol a riporter egy nemrégiben történt autóbalesetről beszélt.

- Francba! - ragadta meg Nikol a távirányítót, majd kinyomta az adást. Kint harminc fok volt, bent a házban viszont megfagyott a hangulat. Már egyikünk sem beszélt, csak ültünk a kikapcsolt tévé előtt és meredtünk magunk elé. A pillanatot a bejárati ajtó nyikordulása törte meg. Apa bejött a kertből, munkásnadrágja tiszta fű volt. Megtörölte a homlokát, majd megállt a nappali közepén.

- Mi ez a nagy csend, gyerekek?

Anya, aki valószínűleg hallotta, gyorsan kisietett a konyhából. Jelezte, hogy kész az ebéd.

- Segítek megteríteni! - ugrott fel Lilla a kanapéról.

- Nekem most nincs étvágyam - dobta odébb a párnáját Nikolett.

- Nekem sincs... Majd később eszek - tettem hozzá sietve. Anya bölintott.

- Szerintem inkább elviszem sétálni a kutyát, biztosan szüksége van egy kis levegőre - mutogattam Botira, aki egyértelműen nem akart sehová sem menni, egész jól befészkelte magát a kanapé süppedésébe. Igazából nekem volt szükségem egy kis levegőre. Miután senki sem ellenezte a dolgot, előkutattam Boti pórázát az egyik bőröndből. Tudott ő póráz nélkül is sétálni, de most valahogy nem mertem megengedni neki. Kint tényleg nagyon meleg volt. Összekötöttem a hajam és feljebb toltam a szemüvegem. Botival felfele indultunk meg az utcában. Nem mehettünk olyan régóta, mikor szembejött velem egy plakát, amin a következő állt: „Nyári diákmunkát vállalnál? Jelentkezz a Balaton-parti büfébe takarítónak vagy kisegítőnek!”.

Nem tudom miért, de megtetszett. A plakát színes és figyelemfelhívó volt: sárga, sötétkék és élénk rózsaszín nagy fehér betűkkel. A szöveg alatt pedig ott virított néhány részlet. A plakát alján a letéphető telefonszámok közül már el is vittek néhányat. Lefotóztam a plakátot és én is téptem egy számot. Az út további részében arról álmodoztam, milyen lenne csinálni valami olyasmit, ami kicsit kiszakít ebből a gyászos életérzésből. Botival egy erdős rész felé mentünk. Kezdték elfogyni a házak és már csak a fák és a kavicsos ösvény maradt meg. Egy romos betonkerítés közelébe értünk, ahol kígyósziszegésre hajazó hangra lettem figyelmes.

- Hát ez meg mi? - motyogtam az orrom alatt, mikor Boti egyszer csak megugatott egy kapucnis alakot. A kapucnis idegen egy pillanatra összerezzen, de nem nézett hátra. Gyorsan beledobta a táskájába a kezében lévő flakont. Sietős léptekkel igyekezett eltávolodni tőlünk. A fekete kapucnis pulcsin piros felirat volt, amit nem igazán tudtam kivenni, mielőtt az idegen eltűnt volna. A sziszegő hang nyilván nem egy kígyóé, sokkal inkább egy festékszóró hangja volt. Graffitizett. Boti abbahagyta az ugatást. Közelebb léptem az omladozó kerítéshez. A betonra pingált kép egy elborult biciklit ábrázolt az úttesten, a háttérben lévő formáknál elmosódott a festék, ezért nem tudtam kivenni. Nem tudtam levenni róla a szemem. Valami furcsa szorítást éreztem a mellkasomban, mintha ez a kép ismerős lenne... vagy inkább az érzés, amit keltett.

Boti halkán vakkantott egyet, de én még mindig csak néztem a falat, megállt az idő.

3. fejezet

Egy mozzanat, ami elindít

Második bejegyzés:

2023. július 22.

„A temetés?... Nos, a temetés halk volt és családias, de ennek már három hete. Az egész ceremónia alatt dermedten álltam. Azelőtt még sose láttam ennyi embert feketében sírni egy helyen. Már-már azt kívántam, bárcsak megsemmisülnék. Bevillant néhány emlékkép. Azóta jutottak még eszembe dolgok. Néhány részlet a balesetről. A keresztanyám egész végig felfelé nézett, pislogott és a szemét piszkálta. Róla mondjuk nehéz volt eldönteni, hogy tényleg sír vagy csak megint le akart esni a műszempillája. Nem volt az az érzelmes típus, és köztudottan utálta a rokonait. Nem is nagyon beszélt velünk sem a temetés előtt, sem pedig utána. Csak annyit suttogott, hogy részvétem. Mindezt rezzenéstelen arccal. A nagybátyámat (apai ágon) a ceremónia végére már úgy kellett megtartani, mert közben majdnem összecsuklott. A nővérem, Nikolett kihúzta fekete szemceruzával a szemét mielőtt elindultunk itthonról, de az a temetés végére elmosódott, Nikolett pedig úgy nézett ki, mint egy panda. Az én szemeimről azonban inkább ne is beszéljünk. Aznap reggel mikor belenéztem a tükörbe egy sápadt arc és két, a sírástól elfáradt szem + lila karikák néztek vissza rám. Az autóban remegtem és rosszul is voltam, mert kihagytam a reggelit. Nem bírtam enni.”

Harmadik bejegyzés:

2023. július 25.

„Régebben imádtam az élénk színeket. Mostanában csak a sötéteket hordom. Csak túl akarok rajta lenni, de egyszerűen nem tudok. Mindenről a papa jut eszembe. Rengeteg időt töltöttem vele, de most mégis azt kívánom, bár még többet tudtam volna. A pszichológus ma azt kérte, mutassam meg miket írtam le eddig. Én ellenkeztem. Úgy éreztem, nem akarom senkinek sem megmutatni, amit ebbe a naplóba leírtam. Kérdezte még azt is, hogy mit festettem legutóbb. Mutattam egy képet a telefonomon. A képen, amit festettem a nyaralónkat ábrázoltam. Rajta volt a papa is, de az arca nem látszott, mert a vállai és a nyaka elértek a kép tetejéhez. Vivien, a

pszichológusom azt mondta a szüleimnek, hogy el kéne mennünk valahová vagy bele kéne kezdenünk egy új hobbiba, hogy elfelejtsük ezt a sok szörnyűséget, ami a családdal történt... haláleset, temetés, gyász. A szüleim azt akarják, hogy csináljak valamit, ami kizökkent a megszokott kerékvágásból... a mókuserékből. De én nem akarok most elmenni itthonról. Nem akarok új dolgokba belekezdeni. Nem állok rá készen. Most biztosan nem."

...

Lilla, Nikol és én mindhárman a teraszon ültünk. Az idősebbik nővérem, Lilla tanult, Nikol pedig a telefonját nyomkodta. Én az asztalt kopogtattam az ujjaimmal és unatkoztam. Pont abban a pillanatban pattantam fel, amelyikben anya is kijött.

- Anya! - szóltam oda. Anyukám felkapta a fejét. - Képzeld! Tegnap láttam egy diákmunkás plakátot, mikor Botit sétáltattam.

- És? Szeretnél diákmunkát erre a pár hétre?

Hirtelen mindenki rám pillantott.

- Minek? - kérdezte Nikol. - Nincs neked elég nyűgöd?

- Jaj, ne már! Szeretnék valamit, ami eltereli a figyelmem, amíg itt vagyunk.

Anya megadóan bólintott, majd megkérdezte:

- Egyébként milyen is ez a diákmunka? Mit kéne csinálnod?

- Besegítenék a strandon a büfébe. Takarítás vagy pakolás.

- Végül is - gondolkodott el anya - nem hangzik olyan rosszul. De bírni fogod? Biztos, hogy nyári szünetben dolgozni akarsz, mikor bármit csinálhatnál?

Határozottan mozgattam fel-le a fejem.

- Olyan biztos, minthogy kék az ég.

- És ha valaki zöldnek látja? - kérdezte szarkasztikusan Nikol, de már nem figyeltem rá, mert anya engedélye után rohantam a szobába.

Előkerestem a telefonszámot, amit letéptem. Beírtam a telefonomba és nagy levegőt vettem. Végre talán történik valami, ami kiragad ebből a szomorú, nosztalgikus nyaralóból.

4. fejezet

Balaton part

Tegnap délután beszéltem a büfé tulajával és eléggé lelkesnek tűnt, mikor mondtam neki, hogy a diákmunka miatt hívom ezt a számot. Az alap információkon kívül annyit mondtam, hogy remekül értek a vegyszerekhez, aminek megörült, mert az előző takarító nagyon összekutyult valamit.

Odaérve a strandra, hatalmas gyerekzsivaj, lángos- és halszag fogadott. Klaudia, a főnököm már a strand bejárata előtt várt. Olyan harmincöt és negyven közötti nőnek nézett ki, napbarnított bőre volt, szőkére festett haját egy copfban hordta. Kötényt és tangapapucsot viselt, a homlokára fel volt tolva egy lila napszemüveg.

- Jó reggelt! - ásítottam.

Klaudia csípőre tett kézzel állt előttem.

- Jó reggelt! - mosolygott. - Te vagy Adél?

Nagy bőszen bólogattam.

- Szuper! - mondta Klaudia, majd intett, hogy kövessem. -

Egyébként nyugodtan tegeződhatsz. Hívj Klaunak!

Erre is rábólintottam, de mivel Klaudia mögött sétáltam nem láthatta.

- Velem van - mondta a jegypénztárosnak és rám mutatott.

Körbevezetett az egész strandon. Bevitt a büfé raktárhelyiségébe is, ahol polcok és egy nagy hűtő volt.

- Az alkalmazottak napi feladatait mindig felfirkantom egy cetlire és kiragasztom ide a hűtő ajtajára. Neked alapvetően az öltözők és a mosdók takarítása lesz a feladatod, de ha helyettesíteni kell valakit vagy egyéb változás történik, ide kiírom. Majd reggelente nézz rá! Jax, és egyébként ebbe a hűtőbe be is tudod tenni a kajád, csak ne felejtse el ráírni a neved.

Jeleztem, hogy megértettem.

- Oké - csapta össze a két tenyerét Klau - Akkor ahogy megbeszéltük, ma már kezdhetsz is. Klaudia kiment a helységből. A takarítós szekrényhez léptem. Ott bent rendetlenség fogadott: felborulva flakonok, a seprű is csak úgy beállítva, hogy majdnem rám esett, mikor kinyitottam a szekrényt.

- Ez jól kezdődik - forgattam a szemem. A másik takarító tényleg káoszt csinált.

Nekiláttam a takarításnak. Az öltöző előtere úszott a sárnak kinéző vizes homokban és fülledt izzadtságzag terjengett. A falon lévő kis hangszórókból retró nyári slágerek szóltak. Körülöttem minden színes volt, de én csak fakó színeket láttam, mintha folyamatosan egy régi videófelvétel játszódott volna le előttem. Családi nyaralások, fagyizás, labdázás a vízben, sült hekk és koktélok az asztalon.

...

Negyedik bejegyzés:

2023. július 27.

„A papa vidám ember volt. Amikor kicsi voltam, a szüleim sokat dolgoztak. A testvéreimmel rengeteg időt töltöttünk a papámnál. Volt egy nagy kertje teli virágokkal. Ott szaladgált Boti, aki akkor még csak egy icipici kölyökkutya volt. Mindig beletúrta az orrát a virágágyás földjébe. A papa gyakran festegetett. Még a foglalkozása is festő volt, de nemcsak a falakat borította be festékekkel, hanem a vásznakat is. Ő tanított meg a színek kikeverésére. Megszerettette velem az alkotás örömét és megtanított rendszeresen festeni. Azt mondják, a festésnek van terápiás hatása. Ezért is gondolta úgy a pszichológus, hogyha igyekszem visszatérni ehhez a hobbimhoz, az is segít majd egy kicsit rendbe jönni. Jelenleg nincs ihletem az alkotáshoz, ezért írok most.”

...

Az ebédszünetben egy sonkás szendvicset majszoltam. Kicsivel odébb egy lány – aki valószínűleg szintén egy dolgozó diák lehetett – sós ráágcsát evett. Klaudia kihúzta a mellettem lévő széket és leült.

- Na, hogy megy eddig az első napod? – kérdezte. A beszélgetésre a diáklány is felkapta a fejét.

- Öhm – gondolkodtam mit is mondhatnék – Jól, jól.

Tőlünk pár méterre állt egy fa, melynek a tövében ült egy furcsa fiú. Klaudia észrevette, hogy a fiút bámulom.

- Ő ott Dominik. Szintén alkalmazott, a raktárba pakolgatja be a cuccokat meg ilyesmik. Igazából mindig azt csinálja, amit épp nem csinál meg senki más. Csendes fiú, elvan magában.

Dominik fényes, éjfékete haja majdnem a válláig ért és egy fekete galléros póló volt rajta. Úgy ült, hogy térdeit felhúzta maga elé és átölelte őket. Nem tudom, miért, de miután Klaudia felállt és a dolgára indult, odamentem a fiúhoz. Dominik egy hosszú, bővebb fazonú farmert viselt egy olívazöld converse cipővel.

- Hello! - köszöntem. A fiú felnézett, de úgy, mintha valami nagyon fontos gondolatmenetből zökkentettem volna ki.

- Szia! - próbált mosolyogni. Elhalt a beszélgetés. A fejemet vakargattam.

- Amúgy nem sülsz meg hosszú nadrágban? Elég meleg van.

- Nem. Legalább nem égek le.

- Most miért? Egész nyáron Hófehérke akarsz maradni? - nevetgéltem.

- A legújabb feldolgozásban Hófehérke barna, szóval ez nem egy életszerű poén - mosolygott gúnyosan.

Egy kicsit zavarba jöttem és hirtelen elhalkultam. Dominik is érezhette a helyzet kínosságát, próbálta oldani a feszültséget:

- Te vagy az új lány, igaz?

- Azt hiszem most egy jó darabig mindenkinek csak „új lány” leszek, mint a filmekben... De igen, a mai naptól én vagyok a takarító. Te mióta dolgozol itt?

Egy pillanatra csend lett.

- Őszintén? - kérdezte, majd suttogásra váltott - Pár hete összepingáltam egy régi öltöző egyik falát, de lebuktam. Mint kiderült, a tulaj épp ezen a nyáron tervezte felújítani. Nem csinált belőle nagy ügyet, azt mondta, ha ledolgozom a falfesték árát, akkor nem szól a rendőröknek, meg a szüleimnek sem a kis rongálásomért. De ezt nem igazán említettem másnak mert... nem is kérdezték.

Egy pillanatra elgondolkodtam.

- Talán legközelebb egy eldugottabb helyet kéne választanod.

Például egy erdőszéli romos kerítést - viccelődtem.

- Á, szóval te voltál a lány a kutyával.

5. fejezet

A fal

Alig telt el pár nap az első munkanapom óta. Most zavartan álltam a hűtő ajtaja előtt és pislogtam. A neonsárga cetlin az állt, hogy a napi feladataim közé tartozik Dominik kísérete a régi öltözőnél. Délelőtt elvégeztem a takarítást. Ebédszünet után követtem Dominikot, mikor elindult az öltöző felé egy vödör festékkel a kezében. Láttam, hogy furcsán néz rám, de nem kérdezett semmit. Mikor odaértünk, letette a vödröt és végül megszólalt:

- Klau ígért nekem egy segítőt. Hiába mondtam neki, hogy egyedül is megcsinálom.

- Hát, egyedül nagy meló lenne - vettem elő egy ecsetet. Dominik úgy nézett rám, mintha azt mondaná „előzőleg is én festettem ki”. A falon lévő graffitik nem voltak túl színesek. Leginkább fekete festék futott végig a falakon, helyenként piros vagy esetleg lila.

- Érték a falfestéshez - mondtam semleges tekintettel.

- Tényleg? - Dominik szeme elkerekedett. - Nos, Klaudiának jó szeme van ahhoz, kit hova küldjön.

A fiú levette a tetőt a műanyagvödorről. Világoskék festék volt benne.

- Szóval azt mondod, Klaudia okkal küldött ide pont engem?

- Talán - mondta vonakodva. - Melyik fallal kezdjük?

Közelebb léptem az oldalsó falhoz és azt javasoltam, hogy ezzel.

- Ha kész lesz az öltöző, az azt jelenti, hogy nem fogsz már itt dolgozni? - pillantottam a fiúra.

- Nem tudom. De nem hiszem. Úgy sincs miért otthon maradnom, szóval miért ne dolgozhatnék egész nyáron?

- Te itt laksz?

- Nem. Veszprémi vagyok - mondta Dominik. - Csak nyaralni vagyok itt - forgatta a szemét. Rögtön felkaptam a fejem.

- Hogy lehet, hogy eddig még nem futottunk össze? - nevetgéltem.

- Én is ott lakom.

- Veszprém nagy város - jegyezte meg, majd leguggolt.

Belemártotta az ecsetet a festékbe és felkente az anyagot. A kék

festék idegennek hatott a már-már beszürkült falon. Pár óra alatt sem jutottunk sokra, a fal felét csináltuk csak meg.

Mikor visszaértem a nyaralóba, megkerestem a papa régi festős holmijait. Reméltem, hogy találok néhányat. Kicsit szétrámoltam a szekrényt, mire előkotortam egy festőhengert, aminek teleszkópos rúdja volt. A nyelét nagyjából egy méter hosszúra tudtam kihúzni.

- Hé, apa! - léptem ki a nappaliba - Ezt kölcsön vehetem? - mutattam fel a hengert. Apa meglepett arcot vágott.

- Mégis mire kell az neked? - kérdezte. Elmeséltem neki a falfestést meg a fura fiút, akivel együtt dolgozok. Lilla, aki végighallgatta az egész beszélgetésünket, csak mosolygott. Épp egy bakelit lemezt próbált betenni a lemezlejátszóba, hogy megnézzé működik-e még.

...

Ötödik bejegyzés:

2023. augusztus 06.

„A szüleim elküldtek egy szabadidős táborba. Szerintük ez majd kiszakít a gyászból. Itt van velem Nikolett is. Lilla már túl idős a táborhoz, így ő nem tudott jönni. Már kezdetben is utáltam ezt a helyet és még mindig utálom, de tegnap történt velem valami furcsa. Egy tó melletti kötélpályára vittek minket. Lilla imádta volna. Én már kevésbé, szóval nem is éltem igazán a lehetőséggel. Leültem egy padra. Valamiért különösen emlékszem arra, hogy a fűnek friss illata volt és egyetlen felhő sem volt az égen. Mellettem egy kábé velem egyidős fiú ült, akinek gesztenyebarna haja volt. Maga elé bámult, ami azt illeti elég kitartóan. Egy ideig néztem a fiút, aztán észrevette, úgyhogy elkaptam a tekintetem. A csávó elővett egy fejhallgatót a táskájából és felvette. Ebéd előtt, mikor befelé indultunk volna egy nagy épületbe, megpróbáltam vele pár szót váltani, de a válasza bunkó volt és lerázó. Közölte velem, hogy hagyjam békén és meglökött a vállával. Francért kell nekem állandóan furcsa alakokkal barátkozni...”

...